

Anacronism romantic

Radu Stanca

Cum? Mai visezi și-acuma, iubito, primăvara?
Te mai gândești și-acuma la câmpul plin de flori?
N-ai renunțat la ceasul de vis și planuri seara,
Mai frunzărești în taină cutia cu scrisori?

Cum? Mai alergi și-acuma pe țărmuri s-ascuți marea?
Acele-apusuri roșii și-acum le mai privești?
Tot îți mai faci cu grijă la ora cinci plimbarea,
Tot îți mai iei umbrela de soare când citești?

N-ai încă sensul morții, nu simți ce se petrece?
Nu vezi că viața fuge din noi ca un tâlhar?
Că vasele cu visuri au început să sece
Și nu mai pot să umple nici un pahar măcar?

Că, mult, o! mult mai sarbezi ca altădată, luna
N-o mai căutăm cu-aceeași ardoare printre stânci?
Nu te întrebi, iubito, deloc, de ce acuma,
În turnurile nopții, urcăm încet, pe brânci?

Tot mai păstrezi în glastre acele vechi garoafe?
Dar lucrurile mele? Tot le-ai între ferești?
Pe unde-au fost odată grădini acuma praf e
Și-azi nici o bucurie-n tristeți nu mai găsești.

Ne apropiem de toamnă cu fiecare seară
Și-abia mai poate lampa răzbate până-n drum.
Mi-e frică lângă geamuri să mai privesc pe-afară
Și teamă-mi-e și-n mine să mai privesc acum.

Și totuși tu, iubito, acolo în cămara
Cu flori de mult uscate (dar pentru tine vii),
Visezi cu-nchise pleoape și-acuma primăvara
Și, cine știe, poate și-acuma îmi mai scrii...